

งานวิจัยและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

เรื่องการอ่านมีผู้เขียนและทำการวิจัยไว้เป็นจำนวนมากพอสมควร แต่ในเรื่องเกี่ยวกับอัตราเร็วในการอ่านนั้นยังมีน้อย อย่างไรก็ตาม ในบทนี้ผู้วิจัยขอเสนอเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งออกเป็นสองตอน ดังนี้

1. บทความและเอกสารต่าง ๆ ทั้งของไทยและต่างประเทศ
2. งานวิจัยทั้งของไทยและของต่างประเทศ

บทความและเอกสารต่าง ๆ ทั้งของไทยและของต่างประเทศ

การอ่านเป็นทักษะที่มีความสำคัญยิ่งต่อการดำรงชีวิตในปัจจุบัน ช่วยให้สามารถดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมที่ซับซ้อนและเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วได้อย่างเหมาะสม ทักษะการอ่านอย่างมีประสิทธิภาพจึงเป็นเรื่องจำเป็นที่ทุกคนควรจะได้รับ การฝึกฝน เพราะยังมีความสามารถในการอ่านสูงเพียงใดก็ยังมีโอกาสที่จะได้รับประโยชน์อันล้ำค่าจากการอ่านมากขึ้นเพียงนั้น วาณี รูปนวงศ์ศานติ ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่าน สรุปได้ว่าการอ่านเป็นหัวใจสำคัญของการดำเนินชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะในสถาบันการศึกษาทุกระดับไม่ว่าจะเป็นการอ่านข่าวหนังสือพิมพ์ประจำวัน อ่านตำราในเวลาเรียนหรือทบทวนความรู้ที่ได้รับในแต่ละวัน การอ่านทำให้ผู้อ่านมีความรู้เรื่องทั่ว ๆ ไปในชีวิตประจำวัน ทำให้เป็นคนทันสมัยอยู่เสมอ ช่วยยกระดับสติปัญญาให้ดีขึ้น ช่วยให้สามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้ฉับไว โดยใช้ประสบการณ์จากการอ่าน ได้รับความจรรโลงใจจากหนังสือที่อ่าน ได้รับความเพลิดเพลินและเป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์¹

¹ วาณี รูปนวงศ์ศานติ, เทคนิคการอ่าน (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไอเคียนสโตร์, 2520), หน้า 3 - 5.

ทักษะในการอ่านนอกจากจะมีความสำคัญมากแล้วยังเป็นทักษะที่ช่วยยู่ตลอดเวลา ซึ่งการที่เราใช้ทักษะในการอ่านตลอดเวลานี้เอง ทำให้บางคนมองข้ามความสำคัญของการฝึกฝนทักษะการอ่านไป โดยเข้าใจว่า เมื่ออ่านหนังสือออกก็แสดงว่ามีทักษะในการอ่านแล้ว จึงไม่ค่อยสนใจว่าทำอย่างไรจึงจะสามารถอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้เพราะขาดความเข้าใจในความหมายของ "การอ่าน" นั้นเอง หากทุกคนได้เข้าใจความหมายของคำว่า "การอ่าน" อย่างชัดเจน ก็จะได้เห็นความสำคัญของการฝึกฝนทักษะในการอ่าน และรู้ว่าอ่านอย่างไรจึงจะมีประสิทธิภาพ

มีผู้ให้คำจำกัดความของการอ่านไว้มากมาย เช่น ชาร์ลด์ ซี ฟรีส (Charles C. Fries) เป็นนักภาษาศาสตร์ที่เห็นว่าภาษาเขียนมาจากภาษาพูด ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า "การอ่านเป็นการตอบสนองต่อสัญลักษณ์ของภาษาที่เป็นตัวแทนของภาษาพูด"¹

เอ็ดเวิร์ด แอล ธอร์นไดค์ (Edward L. Thorndike) ให้ความหมายของการอ่านว่า "เป็นกระบวนการของการคิด"² ซึ่งเอมเมท เอ เบตส์ (Emmet A. Betts) สนับสนุนแนวคิดนี้เช่นกันว่า "การอ่านเป็นกระบวนการของการคิด"³

¹Charles C. Fries, Linguistics and Reading (New York: Holt, Rinehart & Winston Inc., 1963), p.131.

²Edward L. Thorndike, "Reading as Reasoning: A Study of Mistakes in Paragraph Reading," in Innovation and Change in Reading Instruction, ed. Helen M. Robinson (Illinois: The National Society for the Study of Education, 1968), p. 487.

³Emmett A. Betts, "Reading: Psychological and Linguistic Bases, Education LXXVI (April 1966): 454 - 458.

ผู้ที่ให้ความหมายของการอ่านอีกท่านหนึ่ง คือ ชาร์ล ซี วอลคัทท์ (Charles C. Walcutt) ได้ให้คำจำกัดความว่า "การอ่านเป็นกระบวนการของการถอดความ (Decoding) ของภาษาเขียน การอ่าน คือ การเข้าใจภาษา คือการซาบซึ้งในวรรณคดี ซึ่งเป็นมรดกทางวัฒนธรรม"¹ ส่วน จอห์น แคโรล (John Carroll) กล่าวว่า "การอ่านเป็นทักษะที่รวมเอาทักษะด้านอื่น ๆ เช่น ในด้านเสียง (Phonology) ตัวสะกด (Spelling) ไวยากรณ์ (Grammar) กัพท์ (Lexicon) และตัวประกอบอื่น ๆ อีก"²

มาริลิน เบิร์คเลย์ (Marilyn Birkley) ให้คำจำกัดความของการอ่านไว้ว่า "การอ่านมิใช่แต่จะเป็นกระบวนการที่จะเข้าใจสิ่งที่เขียนหรือตีพิมพ์เท่านั้น แต่การอ่านเป็นกระบวนการที่ทำให้รู้และเข้าใจโครงสร้างของภาษาในแง่รวม เพื่อให้เข้าใจความหมายทั้งผิวเผินและลึกซึ้ง โดยมีโครงสร้างของภาษาเป็นเครื่องตีความหมาย"³

จะเห็นได้ว่า การอ่านนั้นมีความหมายที่ลึกซึ้งและกว้างกว่าการอ่านหนังสือออกเพียงอย่างเดียวอย่างมากมายนัก นอกจากนั้นวัตถุประสงค์ของการอ่านของแต่ละคนก็ยิ่งแตกต่างกันอีกด้วย วิลเลียม เอส เกรย์ (William S. Gray) ได้ศึกษาจากคำตอบของเด็กและผู้ใหญ่ จำนวน 140 คน สรุปวัตถุประสงค์ของการอ่านได้ดังนี้

¹Charles C. Walcutt, "Reading- A Professional Definition," Elementary School Journal LXVII (April 1967): 363.

²John Carroll, "Fundamental Considerations in Testing English Language Proficiency of Foreign Students," in Teaching English as a Second Language, ed. Harold B. Allen (New York: McGraw-Hill International Book Company, 1965), p.318.

³Marilyn Birkley, "Effecting Reading Improvement in the Classroom Through Teacher Self-Improvement Programs," Journal of Reading XIV (November 1970): 94.

1. เพื่อให้เกิดอุปนิสัยในการอ่าน
2. เพื่อใช้เวลา
3. เพื่อช่วยให้อ่านและเข้าใจเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นประจำทุกวัน
4. เพื่อความพอใจของแต่ละบุคคล
5. เพื่อช่วยให้นำไปใช้ประโยชน์ได้ในชีวิตประจำวัน
6. เพื่อช่วยให้อ่านด้วยความสนใจในอาชีพที่จะประกอบในภายหน้า
7. เพื่อส่งเสริมความก้าวหน้าในอาชีพ
8. เพื่อให้สามารถเผชิญกับความตึงเครียดต่าง ๆ ทางสังคมของแต่ละคนได้
9. เพื่อช่วยปรับปรุงตนเอง รวมทั้งเพิ่มพูนความรู้พื้นฐานทางวัฒนธรรม
10. เพื่อประคับประคองสติปัญญา
11. เพื่อให้สอดคล้องกับความตึงเครียดทางจิตใจ¹

โรเบิร์ต อี. แมนส์ และ กลอเรีย พาติก (Robert Emans and Gloria Patyk) ศึกษาเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการอ่าน พบว่า เขาทั้งสองส่วนใหญ่อ่านเพื่อการพักผ่อนและหาความรู้เพิ่มเติม แต่ขณะเดียวกันก็อ่านเพื่อประโยชน์ในการเข้าสังคมและเพื่อให้ได้รับประสบการณ์ทางคำสอนหรือภาพด้วย²

นอกจากมีการศึกษาวัตถุประสงค์ของการอ่านแล้ว ยังมีผู้ศึกษาถึงชนิดของการอ่านด้วย บัญชีของ คีวริงคูล, เอ็มเมท แอลเบิร์ต เบตส์ (Emmett Albert Betts) และ สตรีย์ เบียมสวู ได้กล่าวถึงชนิดของการอ่านไว้ สรุปได้ว่า การอ่านแบ่งได้ตามลักษณะของสถานที่อ่าน และจุดมุ่งหมายเฉพาะแต่ละครั้งหรือโดยชนิดของเรื่องหรือข้อความที่อ่าน ซึ่งยังแบ่งประเภทย่อยลงไปอีกว่า การอ่านแบ่งตามลักษณะของสถานที่อ่าน ได้แก่ การอ่านใน

¹William S. Gray, "Sociology of Reading," Encyclopedia of Educational Research 3rd ed. (London: The Macmillan Company, 1960), p. 1089.

²Robert Emans and Gloria Patyk, "Why Do High Students Read?" Journal of Reading X (February 1967): 300 - 304.

ชั้นเรียน และการอ่านนอกชั้นเรียน ส่วนการอ่านแบ่งตามจุดมุ่งหมายเฉพาะแต่ละครั้งหรือโดยชนิดของเรื่องหรือข้อความที่อ่าน ได้แก่ การอ่านอย่างรวดเร็วเพื่อเก็บใจความสำคัญ การอ่านแบบค้นคว้าหารายละเอียด¹ การอ่านแบบศึกษา การอ่านแบบวิพากษ์วิจารณ์² และการอ่านแบบวิเคราะห์³

สิ่งที่น่าสนใจที่สุดในการศึกษาเรื่องการอ่าน คือวิธีการที่จะช่วยให้สามารถอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ มาริลิน เบิร์คเลย์ (Marilyn Birkley) กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญที่จำเป็นจะต้องปรับปรุงเพื่อให้สามารถอ่านได้ดี สรุปได้ดังนี้

1. ต้องมีความพร้อมในการอ่าน สามารถเรียนรู้ประสบการณ์ได้รวดเร็ว มีปฏิริยาตอบสนองต่อคำและระบบไวยากรณ์ในภาษาได้ดี
2. สามารถจับใจความสำคัญและแนวคิดของผู้เขียนจากข้อความที่อ่านได้
3. เข้าใจกลวิธีในการเสนอความคิดของผู้เขียนได้
4. ปรับปรุงความเร็วในการอ่านไปตามระดับความยากของเรื่องที่อ่านและจุดมุ่งหมายในการอ่านได้⁴

¹บุญเรือน ศิริมงคล, "การอ่านเอาเรื่องภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516), หน้า 16.

²Emmett Albert Betts, Foundations of Reading Instruction with Emphasis on Differentiated Guidance (New York: American Book Company, 1955), p.73.

³สุรีย์ เปี่ยมสุข, "การสนทนาอังกฤษในชั้น ป.ถศ., " (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2503), หน้า 10.

⁴Marilyn Birkley, "Effecting Reading Improvement in the Classroom Through Teacher Self-Improvement Program," pp.96-98.

เนื่องจากอัตราเร็วในการอ่าน และความเข้าใจในการอ่านเป็นองค์ประกอบสำคัญของกระบวนการอ่านอย่างมีประสิทธิภาพ จึงมีผู้รู้หลายท่านให้ความสำคัญต่ออัตราเร็วในการอ่านและความเข้าใจในการอ่านมาก โดยเฉพาะอัตราเร็วในการอ่านเนื่องจากเชื่อว่าการอ่านอย่างรวดเร็วจะช่วยให้เกิดความเข้าใจเรื่องได้ง่ายกว่าอ่านช้า ๆ เพราะเป็นการรวบรวมความคิดและปะติดปะต่อเรื่องราวอย่างรวดเร็ว สามารถเข้าใจเรื่องราวได้โดยอาศัยเนื้อความ นิโคลัส เฟอ์กูสัน (Nicolas Ferguson) ได้สนับสนุนคุณค่าในการฝึกฝนนักเรียนให้อ่านอย่างรวดเร็ว ดังนี้คือ

1. เข้าใจดียิ่งขึ้น
2. จับใจความสำคัญได้เร็ว
3. ไม่หยุดชะงักการอ่านเพราะไม่รู้ศัพท์
4. ทำให้เกิดความมั่นใจว่าสามารถอ่านได้
5. ทำให้เกิดแรงผลักดันในการอ่าน
6. สามารถแยกสิ่งที่ต้องการจะศึกษาได้

ในทางกลับกัน การอ่านช้าทำให้เกิดผลดังต่อไปนี้

1. เป็นการขัดต่อธรรมชาติของการรวมคำ ทำให้เกิดอุปสรรคต่อความเข้าใจในการอ่าน
2. มุ่งในคำรายละเอียด ทำให้ไม่สามารถรับรู้เรื่องราวรวม ๆ ทั้งหมดได้
3. เมื่อพบศัพท์ที่ไม่รู้ทำให้หมดกำลังใจ เป็นการบั่นทอนนิสัยในการอ่านมากกว่าส่งเสริม¹

เฮอ์เบิร์ต เซลเจอร์ (Herbert Seliger) สนับสนุนความคิดนี้ เพราะเขาเชื่อว่าประสิทธิภาพในการอ่าน (Reading Efficiency) หมายถึง ความเข้าใจ

¹ Nicolas Ferguson, "Some Aspects of Reading Process," English Language Teaching 28 (November 1973): 29 - 34.

และความเร็วในการอ่าน ซึ่งนับจำนวนคำที่อ่านได้ใน 1 นาที และจากการศึกษาวิจัยพบว่านักศึกษาที่อ่านช้าจะมีความเข้าใจในระดับต่ำด้วย แต่การเพิ่มความเร็วในการอ่านเป็นการเพิ่มทั้งความเข้าใจและความสนุกสนานในการอ่าน นอกจากนี้เขายังกล่าวถึงสาเหตุของการอ่านและเข้าใจช้า ดังต่อไปนี้

1. อ่านข้อความที่ยากเกินไป
2. การฝึกการอ่านในห้องเรียนมุ่งไปในการอ่านออกเสียง คำศัพท์และการวิเคราะห์โครงสร้างของประโยค
3. ความไม่เข้าใจระบบทางภาษา ซึ่งเป็นภาษาที่สองของนักเรียน ทำให้ผู้อ่านมุ่งไปในคำศัพท์มากเกินไป

นักมีผู้เข้าใจผิดว่าอัตราเร็วในการอ่านจะต้องเป็นอัตราที่ตายตัวและจะต้องอ่านทุกสิ่ง โดยใช้อัตราเร็วนั้นตลอดเวลา ความจริงแล้วอัตราเร็วในการอ่านต้องเปลี่ยนแปลงไปตามวัตถุประสงค์ในการอ่าน และเป็นเรื่องเฉพาะของแต่ละบุคคล พอล ดี ลีดี้ (Paul D. Leedy) กล่าวถึงอัตราเร็วในการอ่านไว้ว่า "อัตราเร็วในการอ่านย่อมแตกต่างกันออกไปตามวัตถุประสงค์ในการอ่าน ความรู้พื้นฐานของผู้อ่าน รวมทั้งความเข้าใจศัพท์ ความสามารถส่วนบุคคล สภาพจิตใจ ซึ่งมีผลจากสภาพร่างกาย ประสบการณ์ รวมทั้งสิ่งอำนวยความสะดวกอย่างอื่น"²

ไม่เพียงเท่านั้น ลักษณะเนื้อหาที่อ่านก็มีผลต่อ อัตราเร็วในการอ่านด้วย คอนสแตนซ์ เอ็ม แมคคัลลัฟ, รุท เอ็ม สเตรนจ์ และอาร์เทอร์ อี แทรกซ์เลอร์ (Constance M. McCullough, Ruth M. Strange and Arthur E. Traxler)

¹Herbert W. Seliger, "Improving Reading Speed and Comprehension in English as a Second Language," English Language Teaching 28 (October 1972): 39 - 55.

²Paul D. Leedy, A Key to Better Reading (New York: McGraw-Hill Book Company Inc., 1968), pp.73 - 77.

ค้นพบว่าการอ่านนวนิยายและเรื่องสั้นผู้อ่านจะอ่านได้อย่างรวดเร็ว แต่การอ่านร้อยกรองนั้น ผู้อ่านต้องอ่านช้า ๆ และตั้งใจทั้งจำเป็นต้องระมัดระวังในการอ่านมาก¹

ดังนั้นนักอ่านที่ดีจะต้องรู้จักปรับความเร็วในการอ่านตามวัตถุประสงค์ในการอ่าน และเนื้อเรื่องที่อ่าน

ความสนใจที่มีต่อเรื่องหรือเนื้อหาที่อ่านมีผลต่ออัตราเร็วในการอ่านเช่นกัน รัสเซล จี. สตาฟเฟอร์ (Russell G. Stauffer) ได้กล่าวถึงเนื้อหาที่อ่านว่าหากเป็นเรื่องที่นักเขียนชอบหรือสนใจแล้วจะมีอิทธิพลต่ออัตราเร็วในการอ่านของผู้อ่าน คือจะทำให้ผู้อ่านเร็วในการอ่านสูงขึ้น²

แอลเบิร์ต เจ. แฮร์ริส (Albert J. Harris) ได้กล่าวถึงผลการค้นคว้าของเกอร์ราร์ด เอ. โยแกน (Gerald A. Yoakan) ที่ได้ทำการค้นคว้าเกี่ยวกับอัตราเร็วในการอ่านและแบ่งอัตราเร็วในการอ่านออกเป็น 4 ชนิดคือ

1. อ่านแบบสำรวจ โดยรวดเร็ว เป็นการอ่านแบบคร่าว ๆ เพื่อหาสิ่งที่ต้องการ โดยเฉพาะ
2. อ่านโดยเร็ว ให้เฉพาะเวลาอ่านเรื่องง่าย ๆ เพื่อหาใจความสำคัญ ๆ หรือเพื่ออ่านทบทวน
3. อ่านในอัตราเร็วปกติ เป็นการอ่านเพื่อหาใจความสำคัญ ๆ พร้อมทั้งหารายละเอียดอีกด้วย

ศูนย์วิจัยทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Constance M. McCullough, Ruth M. Strange and Arthur E. Traxler, Problems in the Improvement of Reading (New York: McGraw-Hill Book Company Inc., 1960), p. 70.

² Russell G. Stauffer, Directing the Reading Thinking Process (New York: Harper & Row, 1975), p. 361.

4. อ่านซ้ำ ๆ เป็นการอ่านอย่างระมัดระวังในเวลาที่ยาก เป็น การอ่านเพื่อต้องการรู้เรื่องราวทั้งหมดและต้องการความถูกต้องหรืออ่านเพื่อวิเคราะห์และ ประเมินผล¹

ลู อี เบอร์มีสเตอร์ (Lou E. Burmeister) ได้กล่าวถึงความยืดหยุ่นของอัตรา เร็วในการอ่านว่าเกี่ยวข้องกับความยากง่ายของ เนื้อหาที่อ่านและจุดประสงค์ในการอ่าน ดังต่อไปนี้

1. อัตราเร็วในการอ่านระดับสูง ผู้อ่านจะอ่านด้วยอัตราเร็วระดับนี้เมื่อ ต้องการทราบความคิดและใจความสำคัญของ ข้อความที่อ่านหรืออ่านเพื่อความเพลิดเพลิน
2. อัตราเร็วในการอ่านระดับกลาง ผู้อ่านจะอ่านด้วยอัตราเร็วระดับนี้ เมื่อ ต้องการจะเข้าใจข้อความที่อ่านอย่างลึกซึ้ง ทราบรายละเอียดที่สำคัญและสามารถตีความได้
3. อัตราเร็วในการอ่านระดับต่ำ ผู้อ่านจะอ่านด้วยอัตราเร็วระดับนี้ เมื่อ ต้องการวิเคราะห์ข้อความที่อ่าน นำแนวคิดที่ได้รับจากการอ่านมาพัฒนาแนวคิดของตนและ นำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน²

¹Gerald A. Yoakan, Reading and Study (New York: Macmillan, 1928), pp. 64-68, quoted in Albert J. Harris, "Research in Some Aspects of Comprehension Rate Flexibility and Study Skills," Journal of Reading, 12 (December 1968): 205 - 210.

²Lou E. Burmeister, "Improving Speed of Comprehension in Reading," Reading Strategies for Secondary School Teachers (United States of America: Addison - Wesley Publishing Company Inc., 1974), pp. 239 - 240.

นอกจากจะมีผู้กำหนดอัตราเร็วในการอ่านอย่างกว้าง ๆ แล้วยังมีบางคนพยายามกำหนดอัตราเร็วในการอ่านเป็นค่าก่อนหน้าที่ด้วย

จอร์จ ดี สเปนซ์ และ พอล ซี เบิร์ก (George D. Spache and Paul C. Berg) ได้กำหนดอัตราเร็วในการอ่านไว้ดังนี้

<u>วิธีการอ่าน</u>	<u>จำนวนคำ/นาที</u>
อ่านอย่างช้าและ ระมัดระวัง	อ่านต่ำกว่า 250 คำ/นาที
อ่านระดับปกติ	ระหว่าง 250 - 350 คำ/นาที
อ่านอย่างเร็ว	ระหว่าง 350 - 500 คำ/นาที
อ่านอย่างเร็วมาก	ระหว่าง 600 - 700 คำ/นาที ¹

แมนยา และ อีริก เดอ เลี้ยว (Manya and Eric De Leeuw) ได้กล่าวถึงอัตราเร็วในการอ่านเป็นค่าก่อนหน้าที่ดังนี้

<u>วิธีการอ่าน</u>	<u>จำนวนคำ/นาที</u>
อ่านอย่างช้ามาก	170 - 200
อ่านอย่างช้า	200 - 230
อ่านในระดับปกติ	230 - 250
อ่านในระดับเร็วกว่าปกติ	250 - 300
อ่านในระดับกลางค่อนข้างเร็ว	300 - 350
อ่านอย่างเร็ว	350 - 450
อ่านอย่างเร็วมาก	450 - 550

¹George D. Spache and Paul C. Berg, The Art of Efficient Reading (New York: Macmillan Company Inc., 1955), p. 173.

วิธีการอ่าน

จำนวนคำ/ นาที

อ่านอย่างรวดเร็วเป็นพิเศษ (Exceptionally Fast) 550 - 650¹

จะเห็นได้ว่าการกำหนดอัตราเร็วในการอ่านของแต่ละคนแตกต่างกันไป ไม่อาจกำหนดแน่นอนตายตัว เพราะอัตราเร็วในการอ่านนี้เป็นเรื่องที่ยืดหยุ่นกับแต่ละบุคคลเป็นสำคัญ

ดังที่ทราบแล้วว่า การอ่านที่มีประสิทธิภาพคือการอ่านไต่รวดเร็วและจดจำใจความที่สำคัญได้ ซึ่งคนที่อ่านไต่รวดเร็ว นั้นแต่ละคนก็จะจดจำใจความที่สำคัญได้ไม่เท่ากัน ประสิทธิภาพหรือขีดจำกัดของคนที่อ่านอย่างรวดเร็วไว้เป็น 2 พวกคือ คนที่อ่านเร็วอย่างเร่งร้อน เกิดความยุ่งยากในใจขณะที่อ่าน และคนที่อ่านเร็วอย่างสบายใจซึ่งคนที่อ่านเร็วอย่างสบายใจจะมีประสิทธิภาพในการอ่านคือว่าคนที่อ่านเร็วอย่างเร่งร้อน เพราะฉะนั้นถ้าต้องการที่จะอ่านได้เร็วและสบายใจควรจะทำดังนี้

1. อ่านให้มากทุกสัปดาห์ของอ่านหนังสือให้จบอย่างน้อย 1 เล่ม
2. อ่านเพื่อจับใจความสำคัญ ต้องรู้จักจับโครงเรื่อง แทนที่จะมัวพะวงอยู่กับถ้อยคำ ผู้อ่านของคนหาเงินอนปมที่ผู้ประพันธ์ขมวดเอาไว้ เมื่ออ่านนวนิยายควรจับแต่ทัศนะอย่างกว้าง ๆ ให้ได้โดยเร็ว แต่ถ้ามัวสนใจนวนิยาย ต้องจับสาระสำคัญ ขาวสารและเค้าโครง อย่าไปสนใจกับรายละเอียดปลีกย่อย เพราะจะทำให้ให้อ่านช้าลง
3. จงพยายามทำความเข้าใจกับสิ่งที่อ่าน ขณะที่อ่านต้องทำความเข้าใจไปด้วย จะได้ไม่เสียเวลากลับมาอ่านใหม่
4. จงกำหนดเวลาในการอ่าน การกำหนดเวลาจะช่วยให้ตั้งใจอ่านมากขึ้น มักจะอ่านอย่างรวดเร็วจับทันเวลา และจับใจความได้คือพอสมควรด้วย
5. จงก้าวเป็นลำดับขึ้นไป โดยพยายามเพิ่มอัตราเร็วให้เร็วขึ้นเรื่อย ๆ
6. จงฝึกสมาธิให้ดีขึ้น ในการอ่านต้องพยายามตั้งใจอย่างแน่วแน่ อย่าหาจิตใจ

¹Manya and Eric De Leeuw, "Reading Speeds," Read Better, Read Faster, (London: Penguin Books Inc., 1976), p.28.

ให้วอกแวก บางคนชอบอ่านหนังสือแล้วฟัง เพลงคลอไปด้วยได้โดยไม่เสียสมาธิในการอ่านเลย¹

บางคนอ่านได้ช้ามาก อาจเป็นเพราะมีนิสัยที่อ่านช้าหรืออาจจะมีสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ แซมมวล สมิท (Samuel Smith) กล่าวถึงวิธีการอ่านหนังสือของผู้ที่อ่านช้า สรุปได้ว่า

1. ไม่สามารถจับได้ว่าจุดประสงค์ของการอ่าน คืออะไร เพราะอ่านอย่างไม่ได้มุ่งความสนใจไปยังจุดหมายสำคัญของการอ่าน
2. การเตรียมตัวไม่ดีพอ ไม่ได้หาหนังสือและ เอกสารที่จำเป็นเอาไว้ก่อนที่จะเริ่มอ่าน
3. สิ่งแวดล้อมไม่ดี เช่น แสงสว่างไม่พอและอุปสรรคอื่น ๆ นักเรียนส่วนมากมักจะอ่านได้ช้าและไม่ค่อยมีประสิทธิภาพอ่านหรืออ่านหนังสือพร้อมทั้งดูโทรทัศน์ไปด้วย หรือมีคนคอยขัดจังหวะในขณะที่กำลังอ่าน
4. สายตาไม่ดี ควรจะใส่แว่นตาช่วย เพื่อลดอาการสายตาวัวเพราะดวงตาเป็นส่วนที่สำคัญที่สุดใน การอ่าน
5. การใช้ปากมากเกินไป ธรรมชาติสามารถเคลื่อนไหวได้ไวกว่าปากและลำคอ เพราะฉะนั้นการอ่านในใจจึงเร็วกว่าการอ่านออกเสียง บางทีการอ่านออกเสียงก็เป็นการช่วยลดความเครียด ช่วยเพิ่มความสนใจและความเข้าใจ แต่ถ้าใช้มากเกินไปจะทำให้อ่านช้าและความเข้าใจลดลง
6. อ่านกลับไปกลับมา
7. พุ่งความสนใจไปยังคำใดคำหนึ่งมากเกินไป
8. ไม่สามารถนำแต่ละ ส่วนที่อ่านมาปะติดปะต่อกัน
9. เหนื่อยมากเกินไป คนอ่านที่เหนื่อยง่ายมักชอบเหนื่อยมากเกินไป การเหนื่อยง่าย,

¹ ประสิทธิ์ เครือสิงห์, "ทำอย่างไรจึงจะอ่านหนังสือได้ดีขึ้นและเร็วขึ้น,"

ทำให้ท้อของอ่านหลายเที่ยว

10. ไม่ค่อยมีความสนใจในการอ่าน¹

เอ็ดเวิร์ด ฟราย (Edward Fry) กล่าวถึงความผิดพลาดและการเคลื่อนไหวของสายตาที่ทำให้อ่านช้าไว้ สรุปได้เป็นข้อดังนี้

1. การใช้อุปากกาหรือนิ้วชี้ตามตัวอักษรบนข้อความที่อ่าน
2. การอ่านออกเสียงไปด้วยในขณะที่อ่านในใจ
3. การอ่านย้อนกลับไปมา
4. การอ่านโดยเคลื่อนไหวศีรษะไปด้วยขณะที่กำลังอ่าน²

สำหรับผู้ที่มิมีปัญหาในการอ่าน ไม่ควรระวังตกกังวลเพราะการอ่านให้เร็วและมีความเข้าใจในการอ่านสูงนั้น เป็นทักษะที่สามารถฝึกฝนได้ บี คีน สมิท (B. Deane Smith) ได้กล่าวถึงทักษะในการอ่านไว้ สรุปได้ว่า ความเร็วและความคล่องในการอ่าน หมายถึง สามารถอ่านได้เร็ว โดยเข้าใจสิ่งที่อ่านด้วย ความเร็วและความคล่องในการอ่านนี้ต้องอาศัยการฝึกฝน³

¹Samuel Smith, Best Methods of Study, 4th ed. (New York: Harper & Row, 1970), pp. 7 - 10.

²Edward Fry, "Common Faults and Eye Movements," Teaching Faster Reading (London: The Syndics of the Cambridge University Press, 1968), pp. 12 - 20.

³B. Deane Smith, "Testing Reading Skill," English Language Testing Report of the RELC Fifth Regional Seminar, Bangkok, 25-30 May, 1970 (SEAMEO Regional English Language Center, Singapore, 1971), p. 167.

การฝึกฝนเพื่อให้อ่านเร็วขึ้นนี้ บางคนเกรงว่าจะทำให้ความเข้าใจในการอ่านลดต่ำลง เอ็ดเวิร์ด ฟราย (Edward Fry) ได้กล่าวถึงการฝึกอ่านเร็วว่าโดยทั่วไป การฝึกอ่านเร็วไม่ได้ทำให้ความเข้าใจในการอ่านลดลง และการฝึกอ่านเร็วนี้สามารถจะเพิ่มอัตราเร็วในการอ่านของแต่ละคนได้ บางคนอาจมีอัตราเร็วในการอ่านเพิ่มกว่าเดิมถึง 2 เท่า โดยที่อัตราเร็วในการอ่านใหม่ที่ฝึกได้โดยทั่วไปจะคงอยู่ตลอดไป นอกจากนี้ การฝึกอ่านเร็วสามารถทำได้ทุกระดับอายุ¹

วิธีที่จะช่วยให้อ่านได้รวดเร็วนั้น มีผู้เสนอวิธีอ่านโดยใช้เครื่องมือช่วยเอาไว้หลายวิธี เช่น

เคซัน จรุงเรืองฤทธิ์ ได้เสนอให้ใช้การฝึกหัดอ่านหนังสือให้เร็ว โดยใช้กระดาษแข็งสีขาวตัดกว้างประมาณ 1 นิ้ว ยาวประมาณ $1\frac{1}{2}$ นิ้ว วางทาบลงไปใต้ขีดแถวหนังสือที่จะอ่าน เวลาอ่านให้สายตาจับลงที่กึ่งกลางแถวหนังสือในช่องความยาวของกระดาษที่วางทาบไว้ เคลื่อนกระดาษและสายตาเป็นช่วง ๆ เมื่อหมดบรรทัดแล้วจึงขึ้นบรรทัดใหม่ ในตอนแรก ๆ อาจตัดกระดาษให้สั้นกว่า $1\frac{1}{2}$ นิ้ว ก็ได้ แล้วแต่ความสามารถของผู้อ่านแต่ละคน ครั้นฝึกในตอนที่แล้วจึงตัดกระดาษให้ยาวกว่านั้น ในที่สุดอาจใช้กระดาษยาวถึง 2 นิ้ว หรือ $2\frac{1}{2}$ นิ้ว ซึ่งก็จะทำให้อ่านหนังสือได้เร็วขึ้น²

ไมล์ เอ ทิงเคอร์ (Miles A. Tinker) ได้เสนอให้ใช้เครื่องมือที่ช่วยให้อ่านได้เร็วขึ้นที่มีชื่อว่า มีตรอน โอ สโคป (Metron-O-Scope) ซึ่งเครื่องมือนี้จะทำให้พักสายตาน้อยครั้งในขณะที่อ่าน ในการอ่านข้อความ 1 บรรทัดจะหยุดสายตาแค่ 3 ครั้ง ซึ่งถ้าฝึกฝึก โดยใช้เครื่องมือนี้บ่อย ๆ ก็จะทำให้อ่านได้เร็วขึ้น³ เช่นกัน

¹Fry, Teaching Faster Reading, pp. ix-xii.

²เคซัน จรุงเรืองฤทธิ์, คู่มือครูภาษาไทย (หน่วยศึกษานิตเทศก์ กรมการฝึกหัดครู, 2503), หน้า 19 - 20.

³Miles A. Tinker, "Devices to Improve Speed of Reading," The Reading Teacher XX (April 1967): 605 - 609.

เครื่องมือที่ช่วยให้อ่านเร็วขึ้นยังมีอีกหลายอย่าง ลู อี เบอรัมสเตอร์ (Lou E. Burmeister) ได้กล่าวถึงไว้ว่ามี

แทคซิสโตสโคป (Tachistoscopes) หรือบางคนเรียกว่าแฟลชมิเตอร์ (Flashmeters) เป็นเครื่องมือที่ฉายแสงให้อ่านคำหรือข้อความบนฉากรับด้วยอัตราในการอ่านที่เร็ว โดยปกติจะอยู่ระหว่าง 1 นาที และ 1/100 ของนาที

แฮนด์ แทคซิสโตสโคป (Hand Tachistoscopes) เป็นเครื่องมือที่ช่วยในการฝึกให้รู้จักสังเกตคำที่จะช่วยเพิ่มอัตราเร็วในการอ่าน เพราะจะช่วยให้สามารถอ่านวลีทั่ว ๆ ไปได้ดีขึ้น โดยใช้วิธีการง่าย ๆ เช่น เขียนคำเหล่านั้นลงในกระดาษแล้วเจาะกระดาษอีกแผ่นให้เป็นช่องที่กว้างพอเห็นคำเหล่านั้น แล้วเลื่อนกระดาษที่เขียนคำศัพท์ขึ้นลงเพื่อฝึกสายตาให้ชินกับวลีเหล่านั้น

เพซเซอร์ (Pacers) เป็นเครื่องมือที่อาศัยเงา แฉก โลหะหรือลำแสงที่จะเลื่อนลงไปบนกระดาษโดยครอบคลุมบรรทัดที่มีตัวพิมพ์ในอัตราเร็วที่ผู้อ่านสามารถควบคุมได้ ผู้อ่านจะอ่านตามเงาหรือแฉกโลหะหรือลำแสงที่เลื่อนไปบนกระดาษ

ฟิล์มส และ ฟิล์มสตริปส์ (Films and Filmstrips) เป็นเครื่องมือที่บันทึกข้อความลงบนฟิล์ม วลีหนึ่งวลีจะถูกฉายให้ปรากฏ 3 ครั้ง ต่อบรรทัด ฟิล์มสตริปส์เป็นเครื่องมือที่ใช้ได้กับการอ่านทุกระดับตั้งแต่เด็กซึ่งพร้อมที่จะอ่านจนถึงนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัย เครื่องมือนี้ใช้ฝึกอ่านวลีและอ่านข้อความแต่ละบรรทัด¹

วิธีการฝึกอ่านหากไม่ใช่เครื่องมือก็สามารถฝึกได้โดยการฝึกด้วยตนเองหรือครูอาจฝึกทักษะให้กับนักเรียน เอ็ดเวิร์ด ฟราย (Edward Fry) ได้กล่าวถึงการฝึกอ่านในห้องเรียนว่า ครูควรให้นักเรียนอ่านข้อความพร้อม ๆ กันแล้วครูเขียนเวลาที่ผ่านไปบน

¹Burmeister, Reading Strategies for Secondary School Teacher, pp. 244 - 248.

กระดาษ เป็นนาทีและวินาที โดยให้นักเรียนที่อ่านจบเงยหน้าขึ้น แล้วจับบันทึกเวลาที่ตนอ่านจบลงไปในการคะช แล้วทำแบบฝึกหัดท้ายข้อความ นักเรียนก็สามารถฝึกฝนด้วยตนเองได้โดยอ่านข้อความโดยจับเวลาคด้วยตนเอง¹

การประเมินผลความเข้าใจในการอ่านว่าผู้อ่านมีความเข้าใจในการอ่านมากน้อยเพียงใดนั้น ลอเรนซ์ ซี แฮฟเนอร์ และ เฮเคน บี จอลลี (Lawrence E. Hafner and Hayden B. Jolly) ได้สรุปไว้ว่าให้ดูจากความสามารถดังต่อไปนี้

1. ตอบคำถามเกี่ยวกับข้อเท็จจริงและรายละเอียดต่าง ๆ ในเรื่องราวที่อ่านได้
2. เข้าใจคำชี้แจงหรือสามารถปฏิบัติตามคำแนะนำที่เขียนอธิบายไว้ได้อย่างถูกต้อง
3. จดจำและสามารถบรรยายสิ่งที่ได้อ่านเป็นคำพูดของตนเองได้
4. ลำดับเหตุการณ์ของเรื่องราวที่อ่านได้ถูกต้อง
5. แยกได้ว่ารายละเอียดตอนใดสำคัญ ตอนใดไม่สำคัญ
6. บอกได้ว่าตัวอย่างหรือคำอธิบายประกอบต่าง ๆ มีความสัมพันธ์กับเนื้อความสำคัญตอนใด อย่างไร
7. บอกได้ว่าประโยคใดเป็นประโยคแสดงเนื้อความสำคัญหรือใจความสำคัญของเรื่องราวที่อ่าน
8. บอกได้ว่าเนื้อหาของสิ่งที่อ่านมีความสัมพันธ์กับเนื้อหาในบทความอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องอย่างไร
9. แสดงข้อสรุปของบทความที่อ่านได้อย่างถูกต้อง
10. บอกได้ว่าในการเขียนบทความที่อ่าน ผู้เขียนยึดแนวอะไรในการจัดเรียบเรียง เช่น เวลา สถานที่ หรือต้นเหตุและผล เป็นต้น

¹Fry, Teaching Faster Reading, pp.4-6.

11. บอกได้ว่าอะไรคือความหมายที่ซ่อนเร้นหรือความหมายที่ไม่ได้แสดงไว้ตรง ๆ ในบทความประเภทวรรณกรรม

12. บอกได้ว่าเรื่องที่อ่านมีแนวการดำเนินเรื่องหรือให้อารมณ์อย่างไร

13. บอกวัตถุประสงค์ในการเขียนซึ่งผู้เขียนไม่ได้แสดงไว้ตรง ๆ ได้

14. บอกได้ว่าคนใดผู้เขียนใช้สัญลักษณ์ ถ้อยคำเปรียบเทียบหรือเครื่องมือทางภาษาอื่น ๆ อย่างไร และมีความหมายอย่างไร¹

จะเห็นว่า ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่มีความสำคัญและมีความรู้ลึกซึ้งมาก ทั้งจะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัยการฝึกฝนด้วยตนเอง หากต้องการจะเป็นผู้ที่มีทักษะในการอ่านอย่างมีประสิทธิภาพจะต้องเห็นความสำคัญของการอ่านและฝึกฝนด้วยตนเองจนมีความสามารถในการอ่านถึงระดับที่ตนเองพอใจ นับว่าทักษะการอ่านเป็นทักษะเฉพาะบุคคลเท่านั้น

อัตราเร็วในการอ่านและความเข้าใจในการอ่านนั้นจะมีความสัมพันธ์กันหรือไม่ และอย่างไร จากการศึกษาของ โรเจอร์ ที เลนนอน (Roger T. Lennon) พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเร็วในการอ่านและความเข้าใจในการอ่านขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของผู้อ่านและความยากของข้อความที่อ่าน² ซึ่งตรงกับผลการค้นพบของ เจ ฮาร์แลน ชอร์ และ เคนเนธ แอล ฮัสแบนด์ (J. Harlan Shores and Kenneth L. Husbands) ว่า ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเร็วในการอ่านและความเข้าใจในการอ่านจะเปลี่ยนแปลง

¹Lowrence E. Hafner and Hayden B. Jolly, Patterns of Teaching Reading in the Elementary School (New York: Macmillan Company Inc., 1972), p.147.

²Roger T. Lennon, "What Can be Measured?" in the Role of Testing, ed. Russell G. Stauffer (New York: University of Delaware, 1961), p.175.

ไป โดยขึ้นกับจุดประสงค์ในการอ่านและลักษณะของข้อความที่อ่าน¹ แสดงให้เห็นว่าอัตราเร็วในการอ่านและความเข้าใจในการอ่านมีความสัมพันธ์กัน แต่เป็นความสัมพันธ์ในลักษณะที่เปลี่ยนแปลงไปตามจุดประสงค์และลักษณะของข้อความที่อ่าน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องของไทยและของต่างประเทศ

สำหรับในวงการการศึกษาของประเทศไทยนั้น ได้มีผู้สนใจค้นคว้าเกี่ยวกับอัตราเร็วในการอ่านไว้เช่นกัน แม้ว่าจะค่อนข้างน้อย และยังมีค่าทำจนเป็นมาตรฐาน แต่ก็ได้มีการศึกษาเกี่ยวกับอัตราเร็วในการอ่านไว้เกือบครบทุกระดับ

เริ่มตนจากในปีพ.ศ. 2500 เคซัน จรูญเรืองฤทธิ์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การส่งเสริมประสิทธิภาพการอ่านสำหรับผู้ใหญ่" โดยกล่าวถึงการทดสอบอัตราเร็วในการอ่านภาษาไทยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ สุมน สุคบรรทัด และ เฟรดเดอริก แอล เอเยอร์ (Frederick L. Ayer) ได้รวบรวมไว้ในปีพ.ศ. 2499 ด้วย ซึ่งการทดสอบในครั้งนั้นใช้ประชากรจำนวน 15 คน คือนิสิตคณะอักษรศาสตร์ชั้นปีที่ 1 ชาย 5 คน หญิง 5 คน นิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์ชั้นปีที่ 1 ชาย 5 คน โดยให้อ่านข้อทดสอบ 3 ชนิดคือ แบบง่าย แบบปานกลาง และยาก โดยจับเวลาในการอ่าน ซึ่งให้นิสิต 10 คน ทำแบบทดสอบทั้ง 3 ฉบับ อีก 5 คน ให้เลือกทำ 1 ฉบับ ระหว่าง ง่าย ปานกลาง และยาก ผลของการวิจัยนั้นปรากฏว่านิสิตมีอัตราเร็วในการอ่านเฉลี่ย 316 คำ ต่อนาที และมีระดับความเข้าใจเฉลี่ยร้อยละ 70²

¹ J. Harlan Shores and Kenneth L. Husbands, "Are Fast Readers the Best Readers?" Elementary English 27 (January 1950): 57.

² สุมน สุคบรรทัด และ Frederick L. Ayer, "การทดสอบอัตราเร็วในการอ่านภาษาไทยของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย," อ้างถึงใน เคซัน จรูญเรืองฤทธิ์, "การส่งเสริมประสิทธิภาพการอ่านสำหรับผู้ใหญ่" (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2500).

ในปีต่อมา พ.ศ. 2501 กาญจน่า วัฒน โยธิน และคนอื่น ๆ **นิสิตคณะ**
 ครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้ร่วมกันทำวิจัยเรื่อง "ความสามารถในการอ่านของ
 นิสิตคณะครุศาสตร์ปีที่ 1 และ 2" โดยทำการทดลองกับนิสิตจำนวน 150 คน เป็นนิสิตชั้น
 ปีที่ 1 74 คน นิสิตชั้นปีที่ 2 76 คน ให้นิสิตอ่านข้อความ 3 ชนิด คือ แบบง่าย แบบ
 ปานกลาง และแบบยาก แล้วจับเวลาในการอ่านโดยใช้นาฬิกาจับเวลา

ผลของการวิจัยปรากฏว่านิสิตชั้นปีที่ 1 อ่านข้อความที่ง่ายและปานกลางได้เร็วกว่า
 นิสิตชั้นปีที่ 2 และนิสิตชั้นปีที่ 2 อ่านข้อความที่ยากได้เร็วกว่านิสิตชั้นปีที่ 1 การค้นพบที่
 น่าสนใจจากการทำวิจัยครั้งนี้คือนิสิตที่อ่านหนังสือได้เร็วจะมีความเข้าใจในเรื่องที่อ่านดี
 กว่า ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างอัตราเร็วในการอ่านกับความเข้าใจในการอ่านนั้น ถ้านิสิต
 ใช้เวลาในการอ่านมาก จะจับใจความได้ดี ถ้าใช้เวลาในการอ่านน้อยจะจับใจความไม่
 คอยได้¹

ไม่เพียงแต่จะมีผู้ที่สนใจศึกษาอัตราเร็วในการอ่านและความเข้าใจในการอ่าน
 ของนิสิตนักศึกษาเท่านั้น อัตราเร็วในการอ่านและความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนก็
 ได้รับความสนใจและมีผู้ศึกษาไว้เช่นกัน ในปีพ.ศ. 2503 ภาณี การุณยะวณิช **นิสิต**
 คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสนอ่านกับความ
 สามารถในการอ่านของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้ประชากรจากโรงเรียนต่าง ๆ
 9 แห่ง จำนวน 362 คน เป็นหญิง 182 คน เป็นชาย 180 คน ให้ทำแบบทดสอบ 3 ฉบับ
 คือ แบบทดสอบศัพท์และการรู้จักคำ แบบทดสอบความเข้าใจ และแบบทดสอบความเร็ว
 และความแม่นยำในการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ผลการวิจัยปรากฏว่า เด็กหญิงอ่านเร็วกว่าเด็กชาย และนักเรียนที่อ่านได้เร็วจะ

¹ กาญจน่า วัฒน โยธิน และคนอื่น ๆ, "ความสามารถในการอ่านของนิสิตครุ-
 ศาสตร์ ปีที่ 1 และ 2," (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
 2501).

มีความเข้าใจสูงกว่านักเรียนที่อ่านได้ช้า อัตราเร็วเฉลี่ยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่พบคือ 114 คำ ต่อนาที และมีความเข้าใจในการอ่านเฉลี่ยร้อยละ 64.6¹

ต่อมาในปีพ.ศ. 2505 กมล สุดประเสริฐ นิสิตปริญญาโทแห่งวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ทักษะการอ่านและการสะกดคำ" ซึ่งได้ศึกษาขนาดของตัวหนังสือ ของไฟ และทักษะในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนในโครงการพัฒนาการศึกษา จังหวัดพระนคร ธนบุรี และ โครงการปรับปรุงการศึกษาจังหวัดฉะเชิงเทรา โดยศึกษาจากนักเรียนทั้ง 2 โครงการ จำนวนทั้งหมด 1367 คน เป็นชาย 673 คน หญิง 694 คน โดยให้นักเรียนอ่านข้อความ 2 ชุด² เป็นนิทานสำหรับเด็ก พิมพ์เป็น 2 แบบ คือ แบบที่ตัวหนังสือติดกันเป็นหมู่ ส่วนอีกแบบหนึ่งพิมพ์แยกออกเป็นคำๆ

ผลของการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีอัตราเร็วในการอ่านเฉลี่ย 138 คำ ต่อนาที นักเรียนสามารถอ่านหนังสือที่พิมพ์ติดกันเป็นหมู่ได้เร็วกว่าหนังสือที่แยกเป็นคำๆ แต่มีความเข้าใจเนื้อเรื่องจากตัวหนังสือที่แยกเป็นคำๆ ได้ดีกว่าตัวหนังสือที่ติดกันเป็นหมู่²

ในปีเดียวกันนี้เอง สวัสดิ์ ปทุมราช ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาทักษะในการอ่านของนักเรียนระดับประถมศึกษาบางโรงเรียน" โดยทำการวิจัยกับนักเรียน 700 คน ซึ่งมีอายุตั้งแต่ 7-14 ปี จากโรงเรียน 10 โรงเรียน ในเขตจังหวัดพระนคร แยกตามประเภทโรงเรียน คือ โรงเรียนประชาบาล 5 โรงเรียน และ โรงเรียนราษฎร์ 5 โรงเรียน

¹ภาณี การุณยะวณิช, "การสอนอ่านด้วยความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2," (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2503).

²Kamol Sudaprasert, "Reading Skills and Othography," (Master's Thesis, Colledge of Education, 1962).

เป็นชาย 305 คน หญิง 395 คน ข้อทดสอบที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี 2 ชุด สร้างขึ้นจากหนังสือนิทานสำหรับเด็ก แต่ละชุดมีจำนวนวนคว่ำ 3200 พยางค์ ให้นักเรียนทดสอบพร้อมกันเป็นหมู่ โดยกำหนดให้อ่าน 10 นาที

ผลที่ได้จากการวิจัย มีดังนี้คือ

1. นักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดี จะมีทักษะในการอ่านดีกว่านักเรียนที่มาจากครอบครัวและฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่ต่ำกว่า
2. นักเรียนที่มีสิ่งอำนวยความสะดวกภายในบ้าน เช่น โสตทัศนศึกษา อุปกรณ์เกี่ยวกับไฟฟ้า วัสดุในการอ่าน มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับทักษะในการอ่านของเด็ก
3. การอ่านหนังสือที่บ้าน มีความสัมพันธ์ในทางที่ดีกับทักษะในการอ่านหนังสือของนักเรียน
4. นักเรียนที่เรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกัน กลุ่มที่มีอายุน้อยกว่ามีทักษะในการอ่านมากกว่านักเรียนที่มีอายุมากกว่า¹

สำหรับในปีพ.ศ. 2505 อาจกล่าวได้ว่าเป็นปีที่มีการทำการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องอัตราเร็วในการอ่านมากที่สุดในประเทศไทย และเป็นการศึกษาในลักษณะที่ศึกษาการอ่านของนักเรียนเกือบครบทุกระดับชั้น ซึ่งได้ผลเป็นที่น่าสนใจดังนี้

ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 แสง ผลฉาย ได้ทำการวิจัยเรื่อง "อัตราเร็วในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5" โดยทำการทดลองกับนักเรียนจำนวน 180 คน อายุระหว่าง 10-11 ปีบริบูรณ์ จากโรงเรียน 6 โรงเรียน แบ่งตามประเภทโรงเรียน คือโรงเรียนประชาบาล 2 โรงเรียน โรงเรียนเทศบาล 2 โรงเรียน และโรงเรียนราษฎร์ 2 โรงเรียน ศึกษานักเรียนทั้งชายและหญิง ในจำนวนเท่ากัน

¹Sawat Pratomraj, "A Study of Reading Skills of Children in Some Elementary School" (Master's Thesis. Colledge of Education, 1962).

ข้อทดสอบสร้าง ขึ้นจากหนังสือแบบเรียนและหนังสือพิมพ์สยามนิกรรายวัน ซึ่งข้อความแต่ละตอนมีค่าประมาณ 300-600 คำ โดยจับเวลาในการอ่านเป็นรายบุคคลด้วยนาฬิกาจับเวลา ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีอัตราเร็วในการอ่านเฉลี่ย 153 คำต่อนาที ความเข้าใจในการอ่านเฉลี่ยร้อยละ 74.07¹

ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 จันทนา แดงเที่ยง ได้ทำการวิจัยเรื่อง

"อัตราเร็วในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7" โดยทำการทดลองกับนักเรียนชายและหญิง กลุ่มละ 60 คน รวม 120 คน จาก 12 โรงเรียน ในเขตพระนคร เป็นโรงเรียนรัฐบาล 6 โรงเรียน โรงเรียนราษฎร์ 6 โรงเรียน โรงเรียนละ 10 คน อายุของนักเรียนอยู่ระหว่าง 12 ปี 1 เดือน จนถึง 13 ปีบริบูรณ์ สุ่มแบบทดสอบจากแบบเรียนและสร้างจากผลการสำรวจความสนใจในการอ่านนวนิยายและข่าวหนังสือพิมพ์ของนักเรียน แล้วจับเวลาในการอ่านเป็นรายบุคคลด้วยนาฬิกาจับเวลา

ผลของการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 มีอัตราเร็วในการอ่านเฉลี่ย 193 คำต่อนาที ความเข้าใจเฉลี่ยร้อยละ 66 นักเรียนหญิงมีอัตราเร็วในการอ่านและความเข้าใจในการอ่านดีกว่านักเรียนชาย ความเข้าใจในการอ่านเฉลี่ยของนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์อยู่ในระดับเท่ากัน²

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สุภัทรา นุญสายสืบ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "อัตราเร็วในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1" โดยทำการทดลองกับนักเรียนชายและหญิง กลุ่มละ 60 คน รวม 120 คน อายุตั้งแต่ 13 ปี 1 เดือน ถึง 14 ปีบริบูรณ์ จากโรงเรียน 12 โรงเรียน ในเขตพระนคร เป็นโรงเรียนรัฐบาล 6 โรงเรียน โรงเรียน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1 แสงวณ ผลฉาย, "อัตราเร็วในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5," (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2505).

²จันทนา แดงเที่ยง, "อัตราเร็วในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7."

ราษฎร 6 โรงเรียน โรงเรียนละ 10 คน ข้อทดสอบสร้างขึ้นจากการสำรวจความสนใจในการอ่านของนักเรียนทั้งนวนิยาย หนังสือพิมพ์รายวันและประเภทข่าวที่นักเรียนสนใจที่สุด และแบบทดสอบที่คัดคตอนมาจากแบบเรียนให้นักเรียนอ่านข้อความเป็นรายบุคคลแล้วจับเวลาควยนาฬิกาจับเวลา

ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีอัตราเร็วในการอ่านเฉลี่ย 308 คำต่อนาที มีความเข้าใจในการอ่านเฉลี่ยร้อยละ 82 อัตราเร็วในการอ่านและความเข้าใจในการอ่านของนักเรียน ไม่ค่อยมีความสัมพันธ์กันมากนัก ผู้ที่อ่านช้ามักมีความเข้าใจสูงกว่าผู้ที่อ่านเร็วเสมอไป¹

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สุพิศ จิตรานนท์ ใ้ทำการศึกษาเรื่อง "อัตราเร็วในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2" โดยทดลองกับนักเรียนชายหญิง กลุ่มละ 60 คน รวม 120 คน จากโรงเรียน 12 โรงเรียน ในเขตพระนคร เป็น โรงเรียนรัฐบาล 6 โรงเรียน โรงเรียนราษฎร 6 โรงเรียน แบบทดสอบสร้างขึ้นจากหนังสือเรียนนวนิยาย และหนังสือพิมพ์รายวันซึ่งเฉพาะนวนิยายและหนังสือพิมพ์ กับประเภทข่าวได้มาจากการออกแบบสอบถามสำรวจความสนใจในการอ่านของนักเรียนชั้นนี้ ขณะที่นักเรียนอ่านแบบทดสอบผู้วิจัยจับเวลาในการอ่านของนักเรียนด้วยนาฬิกาจับเวลา

ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีอัตราเร็วในการอ่าน 279 คำ ต่อนาที มีความเข้าใจในการอ่านเฉลี่ยร้อยละ 60 อัตราเร็วในการอ่านและความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนทั้งหมดไม่ค่อยสัมพันธ์กันนัก นักเรียนที่อ่านช้าบางคนมีความเข้าใจในการอ่านสูง แต่บางคนก็มีความเข้าใจในการอ่านต่ำ ส่วนนักเรียนที่อ่านเร็วบางคนมีความเข้าใจในการอ่านสูง แต่บางคนก็มีความเข้าใจในการอ่านต่ำ²

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹สุภัทรา บุญสายสืบ, "อัตราเร็วในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1," (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2505).

²สุพิศ จิตรานนท์, "อัตราเร็วในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2," (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2505).

ระดับชั้นประถมศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น 2503) มาลินี สมิติสุวรรณ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "อัตราเร็วในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย" โดยทดลองกับนักเรียนชายและหญิงจำนวนเท่า ๆ กัน จากโรงเรียน 12 โรงเรียน เป็น โรงเรียนรัฐบาล 6 โรงเรียน โรงเรียนราษฎร์ 6 โรงเรียน โรงเรียนละ 10 คน รวม 120 คน แบบทดสอบสร้างขึ้นจากหนังสือเรียน นวนิยายและข่าวหนังสือพิมพ์ โดยเฉพาะนวนิยายและหนังสือพิมพ์กับประเภทข่าวได้มาจากการสำรวจความสนใจในการอ่านของนักเรียนชั้นนี้ และนำแบบทดสอบไปใช้กับนักเรียนโดยให้นักเรียนอ่านแล้วจับเวลาการอ่านด้วยนาฬิกาจับเวลา

ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย มีอัตราเร็วในการอ่านเฉลี่ย 245 คำ ต่อนาที ความเข้าใจในการอ่านเฉลี่ย ร้อยละ 55 นักเรียนหญิงมีความสามารถในการอ่านมากกว่านักเรียนชาย นักเรียนใน โรงเรียนราษฎร์มีความสามารถในการอ่านมากกว่านักเรียนใน โรงเรียนรัฐบาล แต่อัตราเร็วในการอ่านและความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนไม่มีความสัมพันธ์กัน เท่าที่ควร¹

ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 นวลศิริ วงศ์ทางสวัสดิ์ ได้ทำวิจัยเรื่อง "อัตราเร็วในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4" โดยทดลองกับนักเรียนทั้งชายและหญิง จำนวนเท่า ๆ กัน อายุ 16 ปี 1 เดือน ถึง 17 ปีบริบูรณ์ จาก โรงเรียน 12 โรงเรียน เป็น โรงเรียนรัฐบาล 6 โรงเรียน และ โรงเรียนราษฎร์ 6 โรงเรียน โรงเรียนละ 10 คน รวม 120 คน โดยสร้างแบบทดสอบ 3 ชุด จากแบบเรียน นวนิยายและหนังสือพิมพ์ โดยเฉพาะนวนิยายและหนังสือพิมพ์ได้ใช้แบบสอบถามสำรวจความสนใจในการอ่านของนักเรียนด้วย แล้วนำแบบทดสอบทั้ง 3 ฉบับมาให้นักเรียนอ่าน โดยจับเวลาด้วยนาฬิกาจับเวลา

¹ มาลินี สมิติสุวรรณ, "อัตราเร็วในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย," (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2505).

ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีอัตราเร็วในการอ่านเฉลี่ย 257 คำ ต่อนาที มีความเข้าใจในการอ่านเฉลี่ยร้อยละ 76 นักเรียนหญิงอ่านได้เร็วกว่านักเรียนชาย และมีความเข้าใจสูงกว่า นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลอ่านได้เร็วกว่านักเรียนโรงเรียนราษฎร์ แต่นักเรียนโรงเรียนราษฎร์มีความเข้าใจสูงกว่านักเรียนโรงเรียนรัฐบาล อัตราเร็วในการอ่านและความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนทั้งหมดไม่ค่อยสัมพันธ์กัน¹

ระดับชั้นประโยคเตรียมอุดมศึกษาตอนปลาย (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ตามหลักสูตรพุทธศักราช 2503) วันเพ็ญ สุรฤกษ์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "อัตราเร็วในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประโยคเตรียมอุดมศึกษาตอนปลาย" โดยทดสอบกับนักเรียนทั้งชายและหญิง จำนวนเท่า ๆ กัน อายุตั้งแต่ 17 ปี 1 เดือน ขึ้นไป ถึง 18 ปีบริบูรณ์ จาก 12 โรงเรียน เป็นโรงเรียนรัฐบาล 6 โรงเรียน โรงเรียนราษฎร์ 6 โรงเรียน โรงเรียนละ 10 คน รวม 120 คน แบบทดสอบสร้างขึ้นจากหนังสือเรียน นวนิยายและข่าวจากหนังสือพิมพ์ โดยเฉพาะนวนิยายและข่าวจากหนังสือพิมพ์ มีการออกแบบสอบถามสำรวจความสนใจในการอ่านของนักเรียนด้วย จากนั้นนำแบบทดสอบมาใช้กับนักเรียน โดยจับเวลาในการอ่านด้วยนาฬิกาจับเวลา

ผลของการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนในระดับชั้นนี้มีอัตราเร็วในการอ่านเฉลี่ย 263 คำต่อนาที ความเข้าใจในการอ่านเฉลี่ยร้อยละ 64 นักเรียนหญิงโรงเรียนรัฐบาลอ่านได้ซ้ากว่านักเรียนชายในโรงเรียนรัฐบาล และซ้ากว่านักเรียนหญิงในโรงเรียนราษฎร์ นักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลทั้งชายและหญิง อ่านได้ซ้ากว่านักเรียนชายและหญิงในโรงเรียนราษฎร์ อัตราเร็วในการอ่านและความเข้าใจในการอ่านมีความสัมพันธ์กันในลักษณะนักเรียนที่อ่านซ้าจะมีความเข้าใจในการอ่านดีกว่านักเรียนที่อ่านเร็ว ยกเว้นนักเรียนที่มีความสามารถ

¹ นวลศิริ วงศ์ทางสวัสดิ์, "อัตราเร็วในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4," (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2505).

และทักษะในการอ่านสูง จะอ่านในอัตราเร็วสูงและมีความเข้าใจสูงด้วย การทดสอบหาอัตราเร็วในการอ่าน กับความสัมพันธ์ของ ระดับความเข้าใจในงานวิจัยครั้งนี้ นับเป็นสิ่งที่น่าเชื่อถือได้ ค่าเฉลี่ยที่ได้ก็อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง แม้จะมีพิสัยกว้างก็ตาม เพราะผลจากการทดสอบนี้ ออกมาในรูปของ โค้งปกติซึ่งถือเป็นผลดีทางสถิติ¹

ต่อมาในปีพ.ศ. 2507 สุนทรีย์ บุญยรัตพันธุ์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "อัตราเร็วในการอ่านภาษาไทยของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย" โดยทดลองกับนิสิตจาก 7 คณะ คณะละ 15 คน รวม 105 คน แต่ไม่ได้ควบคุมจำนวนเพศหญิงและชาย จากแต่ละคณะ แบบทดสอบสร้างขึ้นจากการสำรวจความสนใจในการอ่านหนังสือ นวนิยาย สารคดี และข่าวจากหนังสือพิมพ์ของนิสิต ซึ่งนำมาให้นิสิตอ่านแล้วจับเวลาคำนวณพิจารณาจับเวลาผลการวิจัยปรากฏว่า นิสิตปีที่ 1 มีอัตราเร็วในการอ่านเฉลี่ย 389 คำต่อ นาที มีความเข้าใจเฉลี่ยร้อยละ 71.19 นิสิตหญิงอ่านได้เร็วกว่านิสิตชาย แต่ในด้านความเข้าใจนั้นนิสิตชายมีความเข้าใจสูงกว่านิสิตหญิง และพบว่าอัตราเร็วในการอ่านและความเข้าใจในการอ่านมีความสัมพันธ์กันในลักษณะผู้ที่อ่านเร็วจะมีความเข้าใจในการอ่านสูง ผู้ที่อ่านช้าจะมีความเข้าใจต่ำลงมาตามลำดับ แต่มีบางคนที่อ่านได้ช้าแต่มีความเข้าใจในการอ่านสูง²

หลังจากปีพ.ศ. 2507 แล้ว ก็ไม่มีใครทำวิจัยศึกษาอัตราเร็วในการอ่านในลักษณะนี้อีกเลย แต่มีผู้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการอ่านที่น่าสนใจไว้ ในปีพ.ศ. 2517 ประพิมพ์พรรณ สุทธิธรรมวงศ์ ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนสาธิต" โดยศึกษาความสัมพันธ์

¹ วันเพ็ญ สุรฤกษ์, "อัตราเร็วในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาเตรียมอุดมศึกษาตอนปลาย."

² สุนทรีย์ บุญยรัตพันธุ์, "อัตราเร็วในการอ่านภาษาไทยของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย," (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2507).

ระหว่างความสามารถในการอ่านและผลสัมฤทธิ์ในการเรียน 4 หมวดวิชา ได้แก่ หมวดภาษาไทย สังคมศึกษา วิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ โดยทดลองกับนักเรียนในโรงเรียนสาธิต 3 แห่ง จำนวน 280 คน

ผลการวิจัยปรากฏว่า ความสามารถในการอ่านมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนทั้ง 4 หมวดวิชา คือ นักเรียนที่ได้คะแนนจากแบบทดสอบของผู้วิจัยสูงก็จะได้คะแนนสัมฤทธิ์ผลในการเรียน 4 หมวดวิชาสูง ส่วนนักเรียนที่ได้คะแนนจากแบบทดสอบของผู้วิจัยต่ำ ก็จะได้คะแนนสัมฤทธิ์ผลในการเรียน 4 หมวดวิชาต่ำด้วย ทั้งนี้จะมีนักเรียนเพียงบางส่วนที่ได้คะแนนไม่เป็นที่พอใจ

ต่อมาในปี 2518 สุธรรม รัตน โสดี ทำการวิจัยเรื่อง "อิทธิพลของการสลับสีตัวอักษรต่อความเร็วและความเข้าใจในการอ่าน" โดยทดลองกับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสตรีศรีนครบาลท่าโพธิ์ กรุงเทพมหานคร จำนวน 160 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 80 คน กลุ่มที่ 1 เป็นการวัดอัตราเร็วในสภาพของการอ่านออกเสียง กลุ่มที่ 2 เป็นการวัดความเข้าใจในการอ่านในสภาพของการอ่านในใจ โดยอ่านบทความภาษาไทย 10 เรื่อง แต่ละเรื่องมีความยาวประมาณ 240 คำ และมีความยากง่ายใกล้เคียงกัน แต่ละเรื่องพิมพ์เป็น 4 แบบ คือ พิมพ์ด้วยสีคำ-แดงสลับอักษร พิมพ์ด้วยสีคำ-แดงสลับคำ พิมพ์ด้วยสีคำล้วน และพิมพ์ด้วยสีแดงล้วน ผู้ถูกทดลองจะถูกแบ่งออกเป็นกลุ่มย่อย 4 กลุ่ม กลุ่มละ 20 คน อ่านบทความที่พิมพ์เป็นสีต่าง ๆ สีละ 1 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 ผู้ทดลองจับเวลาในการอ่านบทความแต่ละฉบับ กลุ่มที่ 2 ผู้ทดลองตรวจให้คะแนนความเข้าใจในการอ่าน

ผลของการวิจัยพบว่า ในสภาพของการอ่านออกเสียงนั้นความเร็วในการอ่าน

¹ ประพิมพ์พรรณ สุธรรมวงศ์, "ความสัมพันธ์ ระหว่างความสามารถในการอ่าน กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนสาธิต," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิตศึกษาด้านการศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517).

มีความสัมพันธ์กับสิ่งที่ใช้พิมพ์ตัวอักษร ทั้งนี้คือ กลุ่มที่อ่านบทความที่พิมพ์ด้วยสีคำ-แดงสลัคำ สามารถอ่านได้เร็วกว่ากลุ่มที่อ่านบทความที่พิมพ์ด้วยสีคำล้วนและสีแดงล้วน แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนกลุ่มที่อ่านบทความพิมพ์ด้วยสีคำล้วนเร็วกว่ากลุ่มที่อ่านบทความที่พิมพ์ด้วยสีคำ-แดง สลัอักษร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และกลุ่มที่อ่านบทความที่พิมพ์ด้วยสีแดงล้วนเร็วกว่ากลุ่มที่อ่านบทความที่พิมพ์ด้วยสีคำ-แดง สลัอักษร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนความเข้าใจในการอ่านนั้น การสลัสีตัวอักษรไม่มีอิทธิพลต่อการทาบแบบทดสอบเลย¹

งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับอัตราเร็วในการอ่าน ความเข้าใจในการอ่าน และ สัมฤทธิ์ผลในการเรียน มีดังนี้

ในต่างประเทศโดยเฉพาะสหรัฐอเมริกา มีการวิจัยค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องการอ่าน อย่างกว้างขวาง เพราะมองเห็นความสำคัญของทักษะนี้ เกอทรูท ฮิลเดร็ท (Gertrude Hildreth) กล่าวถึงอัตราเร็วในการอ่านในใจของเด็กอเมริกัน ซึ่งได้จากการทดสอบที่ โอบริเยน (O'Brien) ได้ทำการวิจัยขึ้นในปี 1920 แฮร์ริส (Harris) ได้ทำไว้เมื่อ ค.ศ. 1956 การทดสอบของ แฮร์ริส (Harris) นี้ได้ใช้ชุดทดสอบมาตรฐาน และของ เทเลอร์ (Taylor) ซึ่งได้ทำการค้นคว้าไว้ในปีค.ศ. 1954 ผลการวิจัยของทั้งสามท่านปรากฏดังตารางต่อไปนี้

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ สุธรรม รัตน โสคติ, "อิทธิพลของการ สลัสีตัวอักษรต่อความเร็วและความเข้าใจในการอ่าน," (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518).

อัตราเร็วในการอ่านของนักเรียนสหรัฐอเมริกา (เป็นคำต่อนาที)¹

ชั้นปี (Grade)	ผลของการวิจัย		
	O'Brien 1920	Harris 1956	Taylor 1954
1	60	0	75
2	100	86	100
3	131	116	138
4	156	115	180
5	181	117	216
6	209	206	239
7	234	215	0
8	259	237	0
9	0	252	0
10	0	251	0
0	0	0	255
0	0	0	296
0	0	0	340

จากตาราง จะพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (ม.1) ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 จะตรงกับชั้นปีที่ 7 ของนักเรียนในสหรัฐอเมริกา ซึ่งมีอัตราเร็วในการอ่านต่างกัน จากการค้นพบของ โอเบรียน (O'Brien) 1920 พบว่านักเรียนอ่าน

¹ Gertrude Hildreth, Teaching Reading (New York: Henry Holt Company, 1958), p.103.

ไค้ 234 คำ ส่วนแฮริส (Harris) พบว่านักเรียนสามารถอ่านไค้ 215 คำ

ส่วนการอ่านกับสัมฤทธิผลทางการเรียนชั้น ริชาร์ด เจ โนเอท และคนอื่น ๆ (Richard J. Noeth and Others) ทำการศึกษา พบว่า การอ่านเป็นหัวหน้าาย สัมฤทธิผลทางการเรียนที่คืตัวหนึ่ง โดยศึกษาตัวแปรที่เป็นหัวหน้าายสัมฤทธิผลในการเรียน ของนักศึกษปีที่ 1 คณะสัตวแพทย มหาวิทยาลัยเปอรูดู (Purdue) จำนวน 100 คน พบว่า ตัวแปรที่เป็นหัวหน้าายที่คืมี 5 ตัว เรียงกันตามลำดับคืนี้ คื คะแนนผลการเรียน ก่อนเข้าศึกษาในคณะนี้ ความจำทางคานภาษา ความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการคิดคาศตรและวิทยาศาสตร์ ผลการวิจัยแสดงให้ เห็นว่าการพิจารณาคะแนนแต่ละตัวของตัวแปรทั้ง 5 สามารถทำนายสัมฤทธิผลในการเรียนภาคแรกของนักศึกษไค้เท่ากับการใช้คะแนนจากตัวแปรทุกตัวรวมกันทำนาย¹

แครี เอ็ม สก็อตต์ (Carrie M. Scott) ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสติปัญญากับผลสัมฤทธิในการอ่าน เหตุผลทางเลขคณิต สังคมศึกษาและวิทยาศาสตร์ และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิในการอ่านกับผลสัมฤทธิในเหตุผลทางเลขคณิต สังคมศึกษา และวิทยาศาสตร์ กลุ่มประชากรเป็นนักเรียนชั้นปีที่ 5 และชั้นปีที่ 6 จำนวน 670 คน โดยแบ่งนักเรียนตามระดับของความสามารถออกเป็น 3 กลุ่ม คื กลุ่มสูง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มต่ำ เครื่องมือที่ใช้ไค้แก่ แสตนฟอร์ด อะชีฟเมนต์ เทสต์ (Stanford Achievement Test) อินเทอร์มีเดียท แบตเตอรี (Intermediate Battery) และคาลิฟอร์เนีย เทสต์ ออฟ เมนทอล แมทิวริตี (California Test of Mental Maturity) คะแนนเฉลี่ยของชั้นไค้จากคะแนนบรรทัดฐานแห่งชาติ (National Norms)สรุปผลไค้ว่า

1. กลุ่มต่ำมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสัมฤทธิผลในการอ่านกับ

¹Richard J. Noeth, et al. "Predicting Success in the Study of Veterinary Science and Medicine," The Journal of Educational Research 67 (January 1974): 213 - 215.

คะแนนวิชาสังคมศึกษาอยู่ในระดับสูง ส่วนค่าอื่น ๆ อยู่ในระดับต่ำ

2. กลุ่มปานกลาง มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสัมฤทธิ์ผลในการอ่านกับวิชาวิทยาศาสตร์ อยู่ในระดับต่ำสุด

3. กลุ่มสูง มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสติปัญญา กับคะแนนการอ่านและคะแนนวิชาสังคมศึกษา อยู่ในระดับต่ำสุด¹

แม้ว่าการอ่านจะเป็นที่สนใจและมีผู้ทำวิจัยมาแล่วมากมายตั้งแต่ปี 1910 ในปัจจุบันก็ยังมีผู้สนใจทำการวิจัยเรื่องการอ่านอยู่ แต่จะมีกลวิธีที่แปลกและซับซ้อนยิ่งขึ้น เช่น ไชรัส ฟิน แลย์ และ เจอาร์ สมิท (Cyrus Findlay and Jr. Smith) ทำการวิจัยเรื่อง "อัตราเร็วในการอ่านและความเข้าใจในฐานะที่เป็นองค์ประกอบของระดับของความยากของข้อความที่อ่าน โดยใช้การอ่านตามธรรมดาและการอ่านแบบมีปฏิริยาตอบสนอง" เพื่อศึกษาผลที่จะเกิดกับกลุ่มควบคุมในเรื่องอัตราเร็วในการอ่านกับความเข้าใจในการอ่านข้อความหลายระดับ และประเมินผลการอ่านด้วยตนเอง กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษามี 2 กลุ่มจำนวน 400 คน มาจากนักเรียนชั้นปีที่ 8 ข้อความที่ใช้ทดสอบมี 2 ชุด เขียนให้เหมาะสมกับนักเรียนชั้นปีที่ 8 นำข้อความนั้นมาเขียนใหม่อีกครั้งให้เหมาะสมกับนักเรียนชั้นปีที่ 4 และนักเรียนชั้นปีที่ 12 โดยเขียนในลักษณะต่อเนื่องกัน นักเรียนจะได้อ่านข้อความและถูกทดสอบความเข้าใจในการอ่าน กลุ่มหนึ่งจะอ่านเฉพาะข้อความที่ยากแล้วบันทึกอัตราเร็วในการอ่านไว้ อีกกลุ่มหนึ่งจะได้รับข้อความ 2 ชุด ขณะที่อ่าน ซึ่งเท่ากับเป็นการเร่งอัตราเร็วในการอ่านของตน ผู้วิจัยได้ตั้งสมมุติฐานว่า ข้อความซึ่งใช้ทดสอบการอ่านที่มีหลายระดับ

¹Carrie M. Scott, "The Relationships Between Intelligence Quotients and Gain in Reading Achievement with Arithmetic Reasoning, Social Studies and Science," The Journal of Educational Research 50 (February 1963): 322 - 325.

จะมีผลต่อความเข้าใจในการอ่านเป็นอย่างมาก ผลการวิจัยปรากฏว่า เมื่ออัตราเร็วในการอ่านเพิ่มขึ้น ความเข้าใจในการอ่านจะลดลง ความยากง่ายของข้อความทั้ง 2 แบบ ไม่มีผลต่ออัตราเร็วในการอ่าน และไม่ทำให้ความเข้าใจในการอ่านเพิ่มหรือลดลงอย่างมาก แต่การให้นักเรียนได้รับข้อความ 2 ชุด ขณะทีอ่าน ทำให้อัตราเร็วในการอ่านของนักเรียนสูง ขึ้นมากกว่านักเรียนที่กำหนดการอ่านด้วยตนเอง ไม่มีแบบทดสอบอีกฉบับหนึ่งเป็นตัวอย่าง¹

เจน เบสท์ (Jane Best) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาและผลของการเรียนวิชาการขายสินค้ากับความเข้าใจและอัตราเร็วในการอ่าน โดยใช้แบบทดสอบการอ่านวิชาการขายสินค้าของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาใน "โทรอนโต" ผู้วิจัยได้ทำการทดลองกับนักเรียน 99 คน จากโรงเรียนมัธยมศึกษาสายอาชีพ เพื่อศึกษาว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่ระหว่างความเข้าใจในการอ่านและอัตราเร็วในการอ่านของนักเรียนที่มีโอกาสเรียนวิชาการขายปลีกและนักเรียนที่ไม่ได้เรียน โดยแยกเป็นกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ทั้งสองกลุ่มจะได้รับข้อความเกี่ยวกับเนื้อหาทางการตลาด ซึ่งต้องอ่านในใจเพียง 1 นาที แล้วทำแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านแบบตัวเลือก จำนวน 10 ข้อ ผู้วิจัยยังได้ศึกษาระดับชั้น อายุ เพศ เชื้อชาติ ศาสนา และคะแนนความเข้าใจในการอ่าน ว่าสิ่งเหล่านี้จะมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการอ่านหรือไม่ ผลของการวิจัยปรากฏว่า การเรียนวิชาการขายปลีกไม่มีผลต่อความเข้าใจในการอ่าน แต่มีผลต่ออัตราเร็วในการอ่าน นักศึกษาที่ประสบผลสำเร็จในการอ่านสูงเป็นนักศึกษาที่มีอายุมาก ศึกษาในระดับสูง เพศหญิง ผิวขาว ได้คะแนนสูง ส่วนเชื้อชาติไม่มีความสัมพันธ์กับผลสำเร็จในการอ่าน

¹Cyrus Findlay and Jr. Smith, "Reading Speed and Comprehension as a Function of Levels of Passage Different Utilizing Both a Traditional and an Operant Conditioning Approach," Resources in Education Volume 13, number 1 (January 1978): 43-44.

เลข¹

ในปีเดียวกันนี้ ริชาร์ด พี คาเรียลโล (Richard P. Cariello) ทำการวิจัยเรื่อง "การวิเคราะห์เวลาที่ใช้ในการอ่านบทเรียนแบบโปรแกรม" ผู้วิจัยได้ทำการทดลองกับนักศึกษา จำนวน 60 คน ซึ่งจะได้รับโอกาสให้เลือกโปรแกรมทางคณิตศาสตร์ 1 โปรแกรม ใน 5 โปรแกรม เนื้อหาของโปรแกรมจะประกอบด้วยโปรแกรมทั่วไปและโปรแกรมเฉพาะ แบ่งออกเป็น 8 หน่วย นักศึกษาจะต้องอ่านบทเรียนทั้ง 8 หน่วย โดยจะถูกบันทึกเก็บไว้ทุกหน่วยที่ได้อ่าน เมื่ออ่านเสร็จแล้วจะต้องทำแบบทดสอบหลังเรียน 24 ข้อ ผลของการวิจัยปรากฏว่า บทเรียนแบบโปรแกรมที่สร้างเป็นหน่วย 8 หน่วย ซึ่งจะเพิ่มเวลาที่ใช้ในการอ่านส่วนย่อยของแต่ละโปรแกรม ไม่มีผลต่อแบบทดสอบหลังเรียนที่ทดสอบเนื้อหาแต่ละบท²

¹Jane Best, "The Relationship between Retail Merchandising in the Content Area and Its Effect on Comprehension and Reading Rate as Measured by Retail Merchandising Reading Tests Given to Selected Secondary School Students in Metropolitan Toronto," Resources in Education 14 (January 1979): 60.

²Richard P. Cariello, "An Analysis of Time Spent Reading in Programmed Instruction," Resources in Education 15 (July 1980): 171.